

stížnost proti již provedené dražbě svršků a ponechatí odpomoc jen případné syndikátní žalobě, tomu nic nesvědčí. Proto může exekuční soud zrušiti dražbu svršků, když nápravy závad jinak docíliti nelze (srov. roz. čís. 9143 sb. n. s.). Prvý soud právem zrušil dražbu, shledav, že nebyla řádně vyhlášena. Vydražen měl býti automobil, kdežto vyhláška obsahovala, že se bude dražit stará mlátička, stará řezačka a pastorek. Dovolacímu rekursu bylo proto vyhověno a obnoveno usnesení prvního soudu. Výrok o útratách spočívá na ustanovení § 78 ex. ř. a §§ 41 a 50 c. ř. s. a na úvaze, že vydražitel podavší stížnost do usnesení prvního soudu o zrušení příklepu, stal se účastníkem exekučního řízení a způsobil tím útraty úspěšného dovolacího rekursu vymáhajícimu věřiteli.

Čís. 10194.

Vyrovnací řád.

Hlasovali-li ze dvou právních zástupců týchž věřitelů jeden pro, druhý proti přijetí vyrovnání, byl hlas jimi odevzdáný bezúčinným.

(Rozh. ze dne 29. září 1930, R II 320/30).

Soud první stolice potvrdil vyrovnání. Důvody: Právo hlasování měly pohledávky v úhrnné výši 74.859 Kč 79 h, $\frac{3}{4}$ většina činí tedy 56.144 Kč 85 h. Pro vyrovnávací návrh hlasovalo 14 přítomných věřitelů s pohledávkami 58.109 Kč 24 h, proti vyrovnání hlasoval jen jeden přítomný věřitel. Vyrovnávací návrh byl přijat oběma většinami v § 42 vyr. ř. ustanovenými. Důvodů k odepření potvrzení vyrovnání podle §§ 50 a 51 vyr. ř. není. Při tom se podotýká, že pro věřitele Ferdinanda H-a, A. W-a a Josefa C-a s pohledávkami 210 Kč 05 h, 384 Kč a 10.167 Kč hlasovací právo vykonali dva zástupcové Dr. Robert S., jako substitut vykázaného zástupce Dr Lva A-a pro vyrovnání, advokát Dr Otto M. jako substitut advokáta Dr Ericha H-a proti vyrovnání. Původním zástupcem těchto věřitelů jest Dr Leo A., jenž pohledávky přihlásil, jeho zmocnění dosud podle předpisů civilního soudního řádu nebylo odvoláno, pročež jest i nadále v platnosti a považoval proto vyrovnací soud jeho hlasování pro výsledek řízení za směrodatné. Rekursní soud k rekursu firem H., W. a C. odepřel vyrovnání potvrditi. Důvody: Firmy H., W. a C. podaly včas stížnost do usnesení prvního soudu z důvodu, že první soud pokládal za rozhodující hlasování Dr S-a jako substituta Dr Lva A-a, který hlasoval v jejich zastoupení pro přijetí vyrovnání, nikoliv hlasování Dr M-a jako substituta Dr Ericha H-a, který hlasoval jejich jménem proti přijetí vyrovnání. Stížnosti nelze upříti oprávnění. Stěžovatelé připustili, že dali plné moci pro vyrovnací řízení zprvu Dr A-ovi, avšak prý jen pro přihlášení jejich pohledávek; napotom však dali plné moci Dr H-ovi, čímž plné moci dané Dr A-ovi zároveň odvolali. Jest mylné mínění stěžovatelů, že davše plnou moc druhému advokátu, odvolali plné moci dané advokátu prvnímu. Tyto plné moci dané Dr A-ovi nebyly dány od stěžovatelů jen pro přihlášení jejich

pohledávek ve vyrovnacím řízení, nýbrž, jak z plných mocí viděti, stěžovatelé jimi zmocnili výslovně Dr A-a k vykonání hlasovacího práva. Mylný jest i názor stěžovatelů, že davše napotom plné moci Dr H-ovi odvolali plné moci dané Dr A-ovi. Poněvadž pro vyrovnací řízení platí civilní soudní řád (§ 63 vyr. ř.), jest za to míti, že plná moc platí, dokud nebyla odvolána (§ 35 cís.). Poněvadž však strana může míti více zástupců, není pochyby, že vedle plných mocí daných Dr A-ovi platí i plné moci, jež stěžovatelé dali také Dr H-ovi (§ 41 poslední odstavec cís.). Vzhledem k tomu platí za zástupce stěžovatelů i Dr A. i Dr H. Jest proto pokládati hlasování obou advokátů za projev stěžovatelů. Poněvadž však projev jest jednou pro, jednou proti vyrovnání, nebyla soudu dána možnost, by zjistil, co jest vůlí stěžovatelů, a jest míti za to, že stěžovatelé vůbec nehlasovali, že při hlasování nebyli vůbec přítomni (§ 42 vyr. ř.). Vzhledem k tomu jest počítati jejich pohledávky tak, jakoby stěžovatelé hlasovali proti přijetí vyrovnání. Poněvadž většina potřebná pro přijetí vyrovnání činila by 56.144 Kč 85 h, ve skutečnosti však pro vyrovnání hlasovali by jen věřitelé mající pohledávek za 47.348 Kč 20 h a proti vyrovnání věřitelé mající pohledávek za 26. 857 Kč 60 h nelze považovati vyrovnání za přijaté. Než, i kdyby se za to mělo, že pohledávky stěžovatelů nelze počítati ani mezi ty, kdož hlasovali pro vyrovnání, ani mezi ty, kdož hlasovali proti přijetí vyrovnání, nebylo by docíleno potřebné většiny pohledávek. Vzhledem k tomu jest za to míti, že s návrhem vyrovnacím nesouhlasila taková většina věřitelů, by úhrnný součet jejich pohledávek činil nejméně $\frac{3}{4}$ úhrnného součtu všech pohledávek oprávněných k hlasování (§ 42 první odstavec vyr. ř.). Poněvadž osobní většina přítomných věřitelů oprávněných k hlasování byla pro přijetí vyrovnání, mohla dlužnice žádati až do skončení roku, by bylo hlasováno při novém roku. Dlužnice však tento návrh neučinila. Z těchto důvodů bylo stížnosti vyhověti a napadené usnesení změnit v ten smysl, že se odpírá potvrzení vyrovnání (§ 50 čís. 2 vyr. ř.).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Jest zjištěno, že při vyrovnacím roku byli přítomni za tři vyrovnací věřitele (firmu Ferdinand H., firmu A. W. a Josefa C-a) dva právní zástupci (Dr. S. jako náměstek Dr. Lva A-a a Dr. M. jako náměstek Dr. Ericha H-a), vykázaní zvláštními plnými mocmi, kteří vykonali za své zmocnitele hlasovací právo tím způsobem, že jeden z nich hlasoval pro přijetí, druhý proti přijetí návrhu na vyrovnání. Dovolací rekurs souhlasí s názorem rekursního soudu, že platily plné moci dané oněmi věřiteli oběma právním zástupcům a že byli proto oba zástupci platnými právními zástupci oněch věřitelů. Jde jen o to, zda měl hlas věřitelů takto odevzdaný účinek, jak na to nazíral první soud, uznáv, že byl hlasem, projevujícím souhlas s dlužníkovým návrhem, či zda byl bezúčinný, jak vyslovil rekursní soud. Z § 42 vyr. ř. plyne, že se musí hlasování dít ústně při roku buď osobně nebo zástupcem. Hlas musí však býti, má-li

míti účinek, určitý bez výhrad a bez dodatků, — jakž ostatně vyžaduje ustanovení § 869 obč. zák. u každého projevu o smlouvě — kdežto hlas odevzdáný jiným způsobem jest bezúčinný (srov. Bartsch Pollak str. 247 a 257). Hlasovali-li řečení tři vyrovnací věřitelé způsobem, jak jest zjištěno, byl hlas jimi odevzdáný bezúčinný, neboť nebyl určitý, jakž zákon žádá. Měla se proto věc u těchto tří vyrovnacích věřitelů tak, jako by se byli hlasování zdrželi. Rekursní soud vystihl tudíž věc správně, kdežto první soud pochybil uznáv hlas oněmi věřiteli při roku odevzdáný za hlasování účinné podle zákona, a to za souhlas s návrhem dlužnice.

Čís. 10195.

Symbolické odevzdání podle § 427 obč. zák. připouští zákon nejen tam, kde by hmotné odevzdání bylo přímo nemožné, nýbrž i tam, kde by bylo spojeno s velkou obtíží. K odevzdání movité věci stačí po případě odevzdání účtu, obsahujícího výhradu vlastnictví s prohlášením, že se postupuje účet jakož i výhrada vlastnického práva.

Požadavek bezelstnosti vztahuje se i na nabytí movitých věcí ve veřejné dražbě. Bezelstnost nabyvatelova záleží zpravidla v tom, že bez hrubé nedbalosti věří, že prodávající (dlužník) jest vlastníkem věci.

(Rozh. ze dne 29. září 1930, Rv II 695/29).

Firma S. prodala Š-ové pianino na splátky s výhradou vlastnictví až do úplného zaplacení kupní ceny. V exekuci Samuela B-a proti Š-ovi bylo pianino zabaveno a v dražbě je vydražil Samuel B. Firma R. jako postupnice firmy S. domáhala se na Samuelu B-ovi vydání pianina. P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e žalobu zamítl, o d v o l a c í s o u d uznal podle žaloby. D ů v o d y : Ze skutkových zjištění plyne, že již při zabavení pianina bylo tvrzeno, že pianino patří Š-ové, že svědek, jenž zastupoval žalovaného, to zvěděl a oznámil žalovanému, že otec Š-ové před dražbou žalovanému řekl, že pianino patří Š-ové. Ze skutkových zjištění plyne dále, že při dražbě Š-ová ukázala kupní list a účet, že v nich bylo, že si firma S. vlastnictví vyhradila až do zaplacení, že bylo splaceno jen 2.500 Kč a že J. to viděl, tedy o tom věděl. Když tomu tak a když J. přes to pianino vydražil jako by patřilo Š-ovi, nelze říci, že postupoval bezelstně. Opak vyplývá již z toho, že J. uznal za nutné žalovanému oznámiti, co při zabavení pianina zvěděl, a zejména z udání žalovaného samého, že by byl pianino vyloučil, kdyby mu byla předložena faktura s výhradou vlastnickou, a to se stalo tím, že před dražbou byly předloženy kupní list a účet, že obsahovaly doložku, že pianino je vlastnictvím firmy S. a že J., který při tom vystupoval jako zástupce žalovaného, tyto listiny viděl. Žalovaný namítal dále, že pianino prodala firma S. a že není prokázáno, že bylo žalobci odevzdáno. Poněvadž jde o věc hmotnou, jest patrné, že žalovanému tane tu na mysli hmotné odevzdání podle § 426 obč. zák., přehlíží však, že pianino bylo v rukách Š-ových, že firma S. je v M., kdežto žalující firma v L., že tedy hmotné